

šení činže není vlastním zvýšením jejím, nýbrž jen uvedením jejím v souhlas s ostatními činžemi v místě stávajícími a přípustnými, a že proto lze se podle analogie odst. 3. § 4 cit. nař. obejít i bez podrobného zjištění předpokladů, které § 2 uvádí. Tento názor jest právně mylný, neboť § 4 cit. nař. jest dán pro případy, ve kterých pronajímatel po vypuknutí války nájemné snížil, a dovoluje paragraf ten opětné zvýšení nájemného vzhledem na poměry válkou přivoděné. Poněvadž však v daném případě nejde o zvýšení nájemného, jež za války doznalo snížení, nýbrž o opětné zvýšení nájemného, které za války, třebaž měrou nikoliv značnou, již jednou bylo zvýšeno, chybí tu veškerá analogie skutkového podkladu s předpoklady, jaké obsahuje odst. 3. § 4 cit. nař., a nelze proto mluvit o možnosti analogického použití tohoto zákonného ustanovení na daný případ.

Pro tento mylný, se zákonem se neshodující právní názor a jím přivoděnou neúplnost skutkové podstaty slušelo naříkané rozhodnutí po rozumu § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 393.

Zabírání bytů: * Byt nelze pokládati za neobývaný ve smyslu § 6, odst. 2 nař. vl. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n., je-li obýván podnájemníkem.

(Nález ze dne 28. dubna 1920 č. 3581.)

Věc: Eduard a Jack Ringler v Praze (adv. Dr. Viktor Říha z Prahy), pak Dr. Artur a Elsa Bergmannovi ve Vídni proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabral společný bytový úřad v Praze usnesením senátu ze dne 3. listopadu 1919 na základě § 6 nařízení vlády republiky československé ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. byt o 4 pokojích s kuchyní a příslušenstvím najatý Drem Arturem Bergmannem v domě čp. 95 na Král. Vinohradech, Sadová ul. 3 v III. poschodí z důvodu, že nájemce zdržuje se trvale ve svém bydlišti v Liberci a byt není déle 4 neděl obýván.

O stížnostech do tohoto rozhodnutí podaných uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Ačkoliv žalovaný úřad ve svém rozhodnutí výslovně neuvedl, o který z důvodů v § 6 nařízení ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. vypočetných svůj výrok o zabrání bytu opírá, vychází z důvodů naříkaného rozhodnutí na jevo, že jest založeno na předpisu odst. 1 č. 2 § 6 cit. nař. Tento předpis zákona dovoluje zabrat byt, který jest sice zařízen k obývání, ale ve skutečnosti není aspoň po 4 neděle obýván.

Naříkané rozhodnutí, vyslovujíc zabrání bytu, zřejmě vycházelo z právního náhledu, že byt, který není obýván majitelem, v daném případě stěžovately Drem Arturem a Elsou Bergmannovými jako nájem-

níky, může býti zabrán ve smyslu nař. o zabírání bytů, byť i byl obýván osobami, které odvozují právo k užívání bytu od vlastního majitele bytu, v daném případě podnájemníky. To vysvětluje z důvodů naříkaného rozhodnutí, v nichž zdůrazněna jest okolnost, že nájemce se zdržuje trvale v Liberci. Avšak tento názor je právně mylný. Zákon, mluvě všeobecně o bytu prázdném, neobývaném a čas od času obývaném, nerozlišuje mezi osobami, které byt obývají neb obývati mohou, ale neobývají, a neváže žádné právní důsledky na to, zdali obývá byt vlastník domu či nájemník nebo podnájemník. Naopak v § 8 prohlašuje zákon všechny tyto osoby za súčasťné na zabrán bytu.

Žalovaný úřad zjistil prohlídkou bytu dne 15. září 1919 vykonanou, že v zabíraném bytě bydlí Eduard, Jack, Alfréd, Leon a Genie Ringle- rovi a Genie Ringlerová prohlásila tehdy jménem majitelů bytu vůči úřednímu orgánu, že svrchu jmenovaní bydlí v zabíraném bytě asi 3 měsíce, majíce jej najatý od Dra Bergmanna.

Tyto okolnosti, které nebyly ani popřeny, tím méně vyvráceny, vy- lučují však zabrán bytu z důvodu odst. 1 č. 2 § 6 cit. nař. a bylo proto naříkané rozhodnutí jako zákonu odporující zrušiti.

Č. 394.

Policejní záležitosti: Nejvyšší správní soud nemůže věcně přezkoumati zhodnocení daných skutkových poměrů, jež předsevzal úřad správní, vyměřuje stěžovateli trest za přestupek policejní.

(Nález ze dne 28. dubna 1920 č. 3582.)

Prejudikatura: nález ze dne 19. září 1919 č. 4433, sbírky č. 183.

Věc: Emil H. v Praze (adv. Dr. Jos. Hoffmann z Prahy) proti zemské správě politické v Praze stran trestního nálezu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem magistrátu hlav. města Prahy ze dne 30. října 1919 číslo jedn. B. 24.098 byl stěžovatel uznán vinným přestupkem § 2 nař. min. financí ze dne 18. června 1918 č. 223 ř. z., jehož se dopustil tím, že dne 22. září 1919 z peněz 100.000 M. něm. jemu Janem Sch. ke koupi resp. výměně za československou valutu nabídnutých převzal skutečně částku 10.000 M. něm. a vyplatil za ně Janu Sch. v československých penězích 14.900 K, ač není firmou, která by patřila k ústředně pro obchod s cizozemskými platidly (ústředně devisové) a není tedy oprávněn cizí valutu kupovati nebo měniti; začež odsouzen byl na základě § 3 nař. min. fin. ze dne 30. ledna 1919 číslo 47 sb. z. a n. k trestu vězení v trvání 14 dnů a k pokutě ve prospěch Pražského ústavu chudých penízem 5000 K. Současně prohlášena byla částka 14.900 K, jakož i částka 90.000 M. za propadlou.

Stížnost do nálezu svrchu uvedeného zamítla zemská správa politická v Praze naříkaným rozhodnutím z důvodu, že skutková povaha pře- stupku, kterým byl stěžovatel vinným nalezen, jest zjištěna.